

ALAPÍTVÁNY ÁLTALÁNOS ISKOLÁSOKNAK

A biharkeresztesi Bocskai István Általános Iskola egykori diákja Tonzor Péter, azzal a szándékkal látogatott kisvárosunkba, hogy egy alapítványt szeretne létrehozni általános iskolás tanulók javára. Az 1979-ben elballagott diák, Debrecenbe végezte a középiskolát. Jelenleg a Vasutas Önkéntes Kölcsönös Kiegészítő Egészségpénztár vezető munkatársa. A Tonzor-Alapítvány a 2006/2007-es tanévben támogat először öt olyan hátrányos helyzetű, jó tanulmányi eredményt elérő 8. osztályos tanulót, aki a helyi gimnáziumban kívánja tanulmányait folytatni.

A pályázat feltételeiről a Kuratórium a tanév indításakor bővebb tájékoztatást nyújt.

Értékünk az ember

2005 tavaszán a Debreceni Regionális Képző Központ megkereste iskolánkat, és felkért bennünket, vegyünk részt egy pályázatban, melynek során a 7. és 8. osztályt el nem végzett munkanélküliek felzárkóztatása lenne a feladatunk.

A Humánerőforrás-fejlesztési Operatív Program - mely a Nemzeti Fejlesztési Terv része - intézkedése keretében megvalósuló "A munkanélküliség megelőzése és kezelése Hajdú-Bihar megyében" program célja a regisztrált munkanélküliek esélynövelése a munka világába történő be- illetve visszakerülésre. Célcsoport: azok a 16-30 év közötti fiatalok, akik még nem tudtak huzamosabb ideig elhelyezkedni a munkaerőpiacon, illetve a 30 éven felüli tartóan regisztrált munkanélküliek. A foglalkozás javítása úgy érhető el, ha az álláskereső olyan képzettségre tesz szert, melyre a munkáltatónak szüksége van. Az általános iskolai bizonyítvány megszerzése viszont alapfeltétele a szakképzésben való részvételnek.

A Bocskai István Általános Iskola és Nevelési Tanácsadó a Debreceni Regionális Képző Központtal, valamint a Hajdú-Bihar Megyei Munkaügyi Központ Biharkeresztesi Kirendeltségével együttműködve 2005. november 2-án kezdte meg a 8. osztályos felzárkóztató képzést. Biharkeresztes, Berekböszörmény, Ártánd, Told, Bojt és Nagykereki lakosai közül 19-en ültek be újra az iskolapadba, hogy megszerezzék a 7. és 8. osztályos bizonyítványukat.

Az első napokban szorongó embereket lehetett látni, hiszen a tanulók között volt 16 éves kamasz, huszoneves családanya, családapája, negyvenes éveiben járó nagymama, és 55 éves dédpapa is. El kellett fogadniuk az új szituációt: minden nap öt tanítási óra erejéig iskolások lettek. Hat hónapra át kellett szervezni az életüket és az egész napirendjüket. Kezdetben gondot okozott az asszonyoknál, hogy mikor főzzenek, mossanak, takarítsanak, a gyerekek ki foglalkozzon, a férfiak pedig mikor végezzék el a ház körüli teendőket. Hamar megoldották ezeket a

problémákat, sőt néhány nap elteltével boldogan újságolták, miként hasznosították a megszerzett tudást, hogyan segítettek gyerekeiknek a tanulásban. Az első hetekben arra panaszkodtak, hogy sokat felejtettek, mióta nem jártak iskolába, nehezen tanulnak, később azonban hozzászoktak a terheléshez, és igényként vetődött fel újabb és újabb ismeretek megszerzése.

Nehéz feladat hárult a pedagógusokra is. Nagyné Kiss Emília, Dr. Szilágyi Ferencné, Kissné Tóth Edit, Pappné Boros Anett, Zsilinyiné Tóth Ágnes, Barabásné Dobos Katalin, Butt Jánosné, Vass Mária és Kovácsné Kulcsár Judit közös erővel próbálták bátorítani és tantárgyukat megszerettetni a tanulókkal. Mindegyik nevelő arra törekedett, hogy praktikus ismereteket adjon át, illetve olyan tudáshoz juttassa a hallgatókat, melyeket a mindennapokban is hasznosítani tudnak. Hiszen a Himnusz, a Szózat, Magyarország és Európa földrajzának ismerete az alapképzettség része, de a százalékszámítás, az elektromos áram élettani hatása, a különböző mérgező anyagokkal való munka, az elsősegélynyújtás a mindennapunk része.

A tanulók többsége lelkiismeretesen és aktívan részt vett az órai munkában, készült a számonkérésre, hiszen a bizonyítvány megszerzésének feltétele a sikeres írásbeli és szóbeli vizsga volt. Itt mindenki szembesülhetett azzal, hogy jó eredményt csak szorgalommal, kitartó tanulással lehet elérni.

A hat hónap alatt rengeteg nehézséggel találta szembe magát tanuló és tanár egyaránt. Kölcsönösen segítettek egymásnak megoldani a problémákat, túllépni a kudarcokon. A pedagógusok munkájuk eredményességét nem csak akkor tapasztalták, amikor javították az írásbeli dolgozatokat, hallgatták a szép (esetleg kevésbé szép) feleleteket, hanem amikor többen jelezték továbbtanulási szándékukat. Tanáraik véleményét kérték a szakképzéssel kapcsolatban, megosztották velük terveiket, vágyaikat. Kívánjuk, hogy váljanak valóra elképzeléseik!

Köszönjük a pedagógusok és Kovácsné Kulcsár Judit osztályfőnök áldozatos munkáját!